

GABRIELA FUTOVÁ

Očka Špekůň

Tábor plný
čudných
záhad

Ilustroval MIROSLAV REGITKA

Albatros

Očko Špehůň 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Gabriela Futová
Očko Špehůň 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Očka Špehůň

GABRIELA FUTOVÁ

Očka Špehůň

Tábor plný
čudných
záhad

Ilustroval MIROSLAV REGITKO

Albatros

„Takto sme ťa nevychovali!“

Mama kričala tak silno, až zarezonovalo sklo na kuchynských dverách. Počul som úplne všetko, a to som bol vo svojej izbe.

„Nechaj ma...“ Šimon nekričal, takže som nerozumel, čo povedal. A vôbec som netušil, čo sa stalo.

Jasné, že som bol zvedavý, a tak som pobehol bližšie k dverám kuchyne, aby som lepšie počul.

Šimon čosi mrmlal, ale mama ho nenechala dohovoriť.

„Hanbím sa za teba!“

„Netreba to preháňať,“ začul som tatka. „No tak, bola to len chlapčenská lotrovina.“

„Lotrovina?“ mamin hlas už naberal nebezpečnú intenzitu. „Kradnutie je len taká chlapčenská lotrovina? Obaja ste sa zbláznili!“

Šimon kradol? Čo a kde? Od zvedavosti som priložil ucho na dvere. Nie na sklo, nie som padnutý na hlavu. Iba na okraj nad kľučkou. Veril som, že ma z druhej strany nevidno.

„Upokoj sa a potom to preberieme,“ tíšil mamu tatko.

Lenže tá bola rozzúrená ako fúria. Raz som v knihe čítal, že fúrie boli bohyne pomsty a kľatby. Neskôr sa z nich však stali bohyne uzmierenia, takže ak sa

mama prestane na Šimona hnevať, bude ozajstnou Fúriou. Ale v tomto furióznom štádiu by som jej naozaj nechcel prísť do cesty.

„Ešte sa ho zastávaj!“ obrátila mama svoj hnev na tatka.

„Nezastávam. To, čo urobil, nebolo správne, ale zas nič také hrozné sa nestalo.“

„Nič hrozné sa nestalo?“

„Mami, ale veď...“

„Ty buď ticho!“ oborila sa mama znovu na Šimona. „Máš priveľa voľnosti a nudíš sa. Preto vymýšľaš sprostosti. Ale ja viem, čo urobím. Pôjdeš do tábora. S Očkom!“

„Nepôjdem!“ vykrikol Šimon.

„Chcem byť u deda!“ ,S láskou Adelkou,‘ uškrnul som sa.

„Nezaujímam ma, čo chceš. Pôjdeš na dva týždne do tábora a basta! A keď ma vytočíš ešte viac, zaplatím ti tábor až do konca prázdnin, aj keby sme mali potom ješ len čisté zemiaky.“

„Do žiadneho tábora nepôjdem!“ vykrikol Šimon nahnevane.

Zrazu sa kľučka pohla a ja som dostal takú ranu do hlavy, že som sa zviezol na zem.

Šimon okolo mňa preletel ako víchor, vbehol do detskej, a tak tresol dverami, že sklo na kuchynských dverách zarinčalo.

Rýchlo som sa pozviechal, ale pred očami sa mi robili škvvrny. Niekoľkokrát som zažmurkal a išiel som za bratom.

„Vypadni!“ zrukol na mňa Šimon, keď som otvoril dvere. Sedel na stoličke a v ruke držal telefón.

„Je to aj moja izba,“ nedal som sa.

Na to už brat nič nepovedal. Sadol som si do postele, oprel sa o stenu a otvoril knižku. Ponad ňu som brata pozoroval. Zúrivo ťukal do mobilu, potom ho odhodil na stôl, päty zdvihol na stoličku a bradu si oprel o kolená. Objal si nohy a ticho civel do steny.

Až teraz som si uvedomil, čo mama povedala. Vraj idem do tábora. Čosi vo mne nadšene podskočilo, lebo v tábore som ešte nikdy nebol. To bude super! A keď pôjde aj Šimon, nebudem mať pocit, že som tam úplne cudzí. Prstami som si ohmatal čelo a zjajkol som. Rástla mi tam parádna hrča. Keby nebola mama taká rozzúrená, šiel by som za ňou, aby mi ju ošetrila. Ale v jej aktuálnej nálade by som skôr dostal panvicou po druhej strane čela za to, že som načúval za dverami.

S mamou sa dalo rozprávať, až keď sa úplne upokojila. A pokojná bola až po dvojhodinovej prechádzke. Nechcela ani tatkovu spoločnosť. Keď sa vrátila, neusmievala sa, ale aspoň už nekričala. Pobrala sa rovno do kuchyne a začala variť.

„Mami,“ prikmotril som sa k nej.

„Áno, Očko?“ sústredene čistila zemiaky.

Mal som na jazyku otázku, či už začíname trénovať na život na zemiakoch, ale včas som ju prehltoľ. Asi by som ju znovu rozčertil.

„Čo Šimon vyviedol?“

Mama sa zhlboka nadýchla a vydýchla.

„To nie je tvoja vec, Očko,“ odbila ma. Lenže potom sa znovu nadýchla. „Keď sa situácia upokojí, potom sa o tom všetci porozprávame. Teraz ešte nie.“

„Ale... spomínala si tábor. Ja pôjdem do tábora?“

„Zasa si načúval za dverami, čo?“ pozrela na mňa prísne.

„Nie,“ zaklamal som. „Ale veľmi si kričala.“

„A od čoho máš tú hrču na čele?“ Mame nič neušlo.

„Udrel som sa,“ do tváre sa mi nahrnula červeň.

„O dvere,“ pokývala mama hlavou a ďalej sa venovala zemiakom. „Áno, pôjdete so Šimonom do tábora, malo to byť prekvapko,“ odvetila po chvíli.

„A kedy, kedy ideme?“ vyhrkol som nedočkavo.

„O týždeň.“

„A kam?“ dobiedzal som ďalej.

„Očko, nechaj ma ešte chvíľu osamote, dobre? Ešte stále som veľmi nahnevaná a nemám chuť rozprávať sa.“

„Oukej,“ prikývol som a nechal som ju samu.

Od radosti ma išlo rozdrapiť. Konečne budem môcť v škole aj ja povedať, že som bol v tábore. Lebo doteraz o tom mnohí rozprávali a páčilo sa mi, keď rozprávali o strašení a o nočnom výlete a všetkých tých táborových veciach, ktoré som si nevedel ani predstaviť.

Ten týždeň pred táborom sa mi vliekol totálne slimačím tempom. Šimon si vydupal, že ho strávi u deda, jasné, že kvôli Adele. Mama s tým súhlasila, ale dala mu podmienku, že bude dedovi a babke pomáhať vo všetkom, čo budú potrebovať. Ha-ha. Už som brata videl, ako pomáha. Do záhrady ho dedo nepustí, lebo brat robotu v záhrade neznáša rovnako ako ja. Ibaže on je prešibanejší a naschvál tam robí dedovi zle. Tvári sa, že nerozozná burinu od zele-

niny, a trhá všetko hlava-nehlava. Deda už dvakrát skoro kleplo, keď mu Šimon zlikvidoval tretinu úrody.

Brat sa vyvliekol aj z umývania riadu. Rozbil pár babkiných tanierov, a tak ho k nim babka nepúšťa. Myslím však, že sa nevyhne vysávaniu, a ak sa babka rozhodne umývať okná, upratať pivnicu a dedo stodolu, tak z toho sa môj milovaný braček len tak nevykrúti.

Žiaľ, nevykrútil som sa ani ja. Mama s tatkom rozhodli, že so Šimonom pôjdem k starým rodičom aj ja. Že nemôžem byť sám doma, kým sú oni v práci. Akoby som bol malé decko. Keby mi mama nachystala jedlo do chladničky, dokázal by som sa o seba postarať.

„Ja nemôžem byť celý týždeň u babky, potrebujem sa pripraviť do tábora!“ snažil som sa mamu presvedčiť.

„Ako sa potrebuješ pripraviť?“ čudovala sa mama. „Oblečenie ti vyperiem ja, ty sa len večer pred odchodom pobalíš podľa zoznamu, čo nám poslali.“

„Ale čo keď mi bude niečo chýbať a ja už nebudem mať čas pozháňať si to?“ kvílil som.

Mama sa zamyslela.

„To je pravda,“ odmlčala sa. „Dobre. Urobíme to tak, že sa so Šimonom vrátite vlakom v piatok ráno. Máte potom celý deň na balenie. Dobre? Obed vám nachystám do chladničky, len si to zohrejete. Veď Šimon sa o teba postará.“

Nebol som úplne najspokojnejší, ale prikývol som. Naši nás teda odpratali na dedinu a sami sa v nedeľu vrátili domov.

„A nieže sa zraníš!“ zakričala na mňa mama z okna auta.

„Dám pozor,“ zakýval som jej, ale prebudil sa vo mne červík obavy.

Nesmiem sa zraniť! Lebo ak sa mi niečo stane, do žiadneho tábora nepôjdem!
Predo mnou bolo päť dní a šesť nocí do odchodu. To znamenalo, že som musel byť päť dní maximálne opatrný. Noci som nerátal, lebo veď ako by som si mohol ublížiť v spánku, nie?

Keď som v nedeľu večer zaľahol, nemohol som zaspáť. Zrazu som videl milión možností, ako sa môžem u deda zraniť.

Pôjdem do stodoly a spadne na mňa drevo.

Ak ma dedo vezme na prechádzku do lesa, určite si vyvrtnem členok.

Keď pôjdeme plávať do rieky, oškriem si kolená a dostanem nejakú infekciu.

Pohryzie ma pes.

Poškriabe mačka.

Potrasie ma prúd, keď zapnem kanvicu na čaj.

Popálím sa, keď budeme opekať.

V záhrade ma uštipne had.

Nepokoj vo mne rástol a rástol, až som sa celý spotil a po spánku nebolo ani stopy.

Ako dobre, že neviem vyliezť na strom, uvedomil som si odrazu. Aspoň zo žiadneho nespádnem.

Predstava situácie, ktorá sa nemohla stať, ma upokojila. Vnútorň nepokoj pomaly zoslabol, až som konečne zaspal.

„Vstávať, spachtoši!“ budila nás ráno babka. „Vaši povedali, že vás máme zapriaľnuť do práce, tak podme, podme!“

„Babka, ak ma máš čo len trochu rada, necháš ma ešte spať,“ mrmlal Šimon. Babkin hlas prekypoval energiou. Znela tak, že nás nebude ani trochu šetriť.